

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. V. Vtrum facta sit aliqua vnio animæ & corporis in Christo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

Obijciunt 3. natura humana & diuina non habent se tanquam actus & potentia; igitur non possunt inter se componi. Propter hoc argumentum Caiet. negat compositionem in Incarnatione, vt patet ex loco citato 1. partis. Verum

Resp. non esse de ratione compositionis in genere, vt extrema sese respiciant tanquam actus & potentia, quamuis vt dictum est, hæc inueniantur in compositione naturali rerum creaturarum; sed in illo, & ratione illius sibi inuicem coniungantur.

Obijciunt 4. si Christus esset compositus, esset sua componentia simul sumpta, & per consequens esset diuinitas & humanitas coniunctæ, quod videtur damnatum in Concilio Constantiensis sess. 15. art. 4.

Medin. hæc responsione ad 2. argumentum, negat Christum dici posse diuinitatem & humanitatem simul sumpta.

Verum non est quod hunc modum loquendi formidamus, cum Aug. c. 38. Enchir. dicat, *veraque substantia diuina scilicet & humana, sibi inuicem conueniens aut impossibile videatur, ut Verbum & caro atque anima vnus Iesus Christus & vnus Dominusque sit filius*. Dam. lib. 3. de fide cap. 19. *duæ nature vnus Christus est, & vnus Christus duæ nature*. Itaque

Resp. concedendo assumptum argumenti & negando propositionem assumptam esse damnatam à Conc. Constantiensis in sensu Catholicorum. Solū enim est dānata intellecta iuxta sensum Ioannis Huius, quod scilicet Christus esset duæ nature ligulati; non verò damnatur, si termini humanitatis copulati; in quo sensu verificari potest propositio in sensu identico, quia diuinitas & humanitas simul sumptæ idem sunt cum composito, quod est Christus.

Neque inde sequitur diuinitatem esse humanitatem, prout aliqui existimant hæc rationatione confici: Christus est diuinitas, Christus est humanitas, ergo diuinitas est humanitas. Negatur enim minor: nam quamuis suppositū in Christo sit idem cum diuinitate, atque adeo maior possit concedi in sensu identico, minor tamen falsa est; cum neque in sensu identico, neque in formali verum sit scire quod Christus sit humanitas. Nam si Christus sumatur pro supposito, distinguitur ab humanitate: si sumatur pro composito, includit saltem aliquid ab ea distinctum, ratione cuius etiam ab ea distinguitur; & proinde humanitas in abstracto non potest predicari de Christo ratione identitatis cum illo, neque ex eo, quod ex modo significandi implicite dicat totum id quod est in Christo. Adde quod licet totum antecedens esset verum in sensu identico, consequentia non sit legitima, vt patet in simili: paternitas est deitas, filiatio est deitas, ergo paternitas est filiatio. Item Christus est sua diuinitas, Christus est passus, ergo diuinitas est passus. In priori syllogismo non sequitur, eo quod terminus singularis sit pluribus personis communicabilis; vnde non sequitur, si personæ sint eadem illi tertio, esse easdem inter se. In posteriori, à sensu identico proceditur ad formalem, vnde mutatur appellatio: nam cum dicitur Christus est sua diuinitas, solū significatur quod suppositum Christi sit idem cum sua diuinitate; cum vero in consequente dicitur, diuinitas est passus, designatur natura, secundum quam Christus passus est. Sic ergo in prædicto syllogismo, si Chri-

stus sit idem cum diuinitate, sit etiam idem cum humanitate, scilicet inadæquate, non sequitur ipsas naturas sibi inuicem identificari.

Obijciunt 5. quod D. Th. 1. parte q. 3. doceat Deum nullo modo componi.

Resp. nullo modo venire in compositionem etiam cum alio ex indigentia & imperfectione; & hoc inter cetera velle D. Thomā q. citata; cui non repugnat quod modo à Sanctis Patribus & à nobis explicato componatur cum natura humana.

ARTICVLVS V.

Verum facta sit aliqua vnio anima & corporis in Christo?

SUPPONENS Christum assumpsisse veram carnem & animam rationalem (quod infra ex professo tractabit) vt omnem compositionis modum in Christo inuestiget D. Th. præfatem articulum instituit. Ad quem

Respondet affirmatiuè. Quod est de fide definitum in Conc. Ephesino can. 13. vbi definitur quod Verbum carnem animatam anima rationali sibi copularit. Item in 5. Synodo act. 8. can. 4. & in Synodo 4. act. 5. definitur Christus esse perfectus in humanitate & diuinitate verus Deus & homo, ex anima rationali & corpore, & in multis alijs concilijs definitur Christum esse verum hominem: ad cuius rationem non solum requiritur corpus & anima, sed vt ea sibi inuicem copulentur. Item de fide est Verbum assumpsisse humanitatem, quæ ad sui constitutionem requirit vnionem corporis & animæ.

Denique si in Christo corpus & anima non fuerint sibi inuicem vnita, euerterentur plurima fidei mysteria. Neque enim B. Virgo dici poterit mater Dei; vel Deum genuisse; cum enim non dicatur mater Dei ratione diuinitatis, sed ratione humanitatis, si in Christo non fuerit vera humanitas, non poterit dici illius mater. Euerteritur mysterium conceptionis & natiuitatis Christi, item mortis, quæ requirit dissolutionem animæ à corpore; mysterium resurrectionis, quæ requirit reunionem earundem partium.

Porro ex dictis patet, hanc veritatem fuisse de fide etiam tempore Magistri sententiarum, & proinde eum immerito referre contrariam sententiam tanquam probabilem in 3. dist. 6. §. 6. scilicet Christum assumpsisse carnem & animam vnita quidem Verbo, non tamen immediatè inter se, vt fieri solet in alijs hominibus.

Obijci tamen potest, quod ex anima & carne vnitis constituatur persona humana; ergo si in Christo hæc sibi inuicem immediatè vniantur, eadem constitueretur; & proinde duæ in illo essent personæ, quod est hereticum.

Resp. negando priorem conseq. idè enim in nobis resultat persona humana ex anima rationali & corpore sibi vnitis, quod ea per se existant, seu quod compositum ex illis nulli inexistat, sed perfectè in se terminetur; in Christo verò humanitas seu natura humana composita ex anima & corpore & coalescens ex eorum vnione, inexistit Verbo diuino à quo terminatur, atque adeo personatur personalitate diuinā.

43.

Obiectio 5.

Resp.
D. Tho.
Deus non
venit in co-
positionem
cum alio ex
indigentia.

44.

De fide est
in Christo
fuisse vnio-
nem animæ
& corporis.
Conc.
Ephes.
5. Syn.
4. Syn.

45.

Magister
immerito
refert con-
trariam sen-
tentiam vt
probabilem

Occurritur
obiectioni.

46.

Cur in no-
bis resultat
persona hu-
mana ex
anima &
corpore
vnitis, non
item in
Christo.